

SOLYMOSI BÁLINT

A Rózsafüzér Királynője

AVAGY EGY UTAZÓ NAPJAI

[ALSÓ ZÖLDMÁLI ÚT, BP., H]

A számodra föl nem fogható, úgynevezett színes társalgásként, a köd némasága szálldos, kalandozik a tébolyult agy, szerénytelen éberséggel kínálva kutyafáit, olyan cserebere lehetőségét remélve a feltételezett technikai társadalomtól távol, amely révén, magáról teljesen új információkat nyerve berendezkedhet a végre, a végtelen szerénységre. Miben hasonlít majd ez a szerénység szellemi szerénytelenségünkre, kérdezi az utazó a Rózsafüzér Királynőjét, amelyekről mindössze annyit tudunk, hogy nem élhető, nem éltető és így tovább. A férgek, a bogarak mind itt gyülekeznek a teraszos kiépítésű kert cseresznyefái alatt, ahogy a fültőtől lefelé balad az artériákon át a röglét vérpiros nyüzsgése, végül a zsibbadó ujjbegy világba fulladását okozva... Most tulajdonképpen az utazó átírja ide, sajátjaivá a gyűrűző nyüveket, a mindenféle bogarakat a kertből (írom föl noteszembe), holott amiket ő leír, kukacok, darazsak és szarvasbogarak és pókok, fülbemászók, a jövőre emlékeztető változatok a lét erejének sötétjébe zárva, mely sötétnek természetesen örvénylése időt ad az utazónak, hogy számba vegye elméje szerénytelenségét, és azt a bizonyos végső szerénységet, amellyel neveltségre úgy játszadozik, mintha egy vásári komédia forgatagába került volna, ahol véletlen összetalálkozott az anyjával, a lánytestvérével (ha van), a barátaival, mindenki olyas elemmel, melyek elemmé lettek, miután meglévő testükkel kiüresítették terét, mely így már csak az utazó arcátlan (ám váratlan legörbülő) mosolya lehet.

[AZ AKROPOLISZ ALATT, ATHÉN, G]

Egyre inkább a testre szabott idő számít csak, a testre mért idő, mondja magában az utazó; hogy ez mennyi, mennyiben sajátunk, az valami olyasmi, mint amikor elvesztjük a fonalat egy történetben; hogy akkor ébredünk rá egyáltalán, ilyen van, vagy volna...! Mándyval álmodott az utazó éjjel, hogy már ő sporteseményekben, olimpiákban mérné az időt, mint a Csillag (büntető fegybáz) lakói, kik szintén így járnak el az idejüket kijelölendő, hogy a következő

világbajnokságot, a következő olimpiát várják ki. Az utazó, és a büntetettek, a gyanú búsai, születetten, aztán a beteljesedett búsgyanúk. A sport ideje a testre mért idő elleni lázadásunk, gondolja az utazó, egészen addig, míg nem rajongója lesz az „eldobta magától az életét” egyidejű testgyakorlatnak.

[VIA CARACCILO, NÁPOLY, I]

Narancs és viola fénygyűrűk mindenidők történelmének partján, a tengeröböl sétányán és távolabb; ám közelebb érve, afféle feladatát végző fekete kutya, limlomokat látunk, köztük egy festett faszobor, melyet amaz eb sem kapna fel semmiképp (írom föl jegyzetfüzetembe), olyannyira különösek vonásai. Életszerűek. El lehet merülni bennük. Ólélő karok, és mit sem tehetünk mosolya ellen. Telibold a váratlan elbalkuló, majd sellők lélegzetétől ziháló, zúgó, sötét öböl felett. Arasznyinál nagyobb, de azért elférne zakózsébüinkben; dicsőséget sugall és emancipál, gondolja az utazó, az asszonyi lét egy olyan formája, amelyre (mint életünk meghatározó rendjére) úgy döbbennénk rá. Ha részek lennénk, magunk irányában is kivételes megbocsátással, és elvinnénk egy műtárgykereskedőhöz, mintegy gyerekkézzel, akkor a kapott pénzt fogaink közt próbára téve visszavonhatatlan érvénnyel azt hinnénk majd, ennél mindenképp több jár. Mindenesetre ott kinn, a mellvéden, három kislány bújik elő belőle; azután minden nap megjelenik a három kislány, minden nap hoznak egy fok hideget, és napra nap nagyobbak lesznek, tizenévesek, kamaszok. Nem számolja az utazó (írom föl meglepődötten jegyzetfüzetembe), hol tart. Hol tartunk. A megszabadulásnál tartunk, ott, hogy odébb kell álljunk; végül aztán visszajövünk, fiatalok, bátrak. Lázadunk. Írunk, törölünk, aztán sétára indulunk a Via Caracciolón.

NYERGES GÁBOR ÁDÁM

Keresetlen

*Roszzat álmodtam, azt hiszem.
Nem emlékszem pontos részletekre,
csak hogy, hát ilyen volt az álom,
többnyire ráértem, mikor ráérsz, betente.*

*Úgy teszek, mintha beszélnék valakihez
– senki sincs. Keresetlen szavak.
Igyekszem hát barátságosan emlékezni.
Így se jobb, sőt ez esetben szarabb.*

*Kérdezik, hogy félek-e attól,
aki – itt közbevágok: senkitől.
Bamba vagyok, mint aki fákat ültet,
elfárad, megtámaszkodik, s egy kidől.*

*Nem lettem újra szerelmes, igaz,
most akkor bevallom, okosabb sem érdemben,
de jó dolgom van, végre elfogyott minden
gesztus, amit régebben félreértettem.*

*Most van életemben először, hogy
tényleg nem maradt semmilyen kész tervem.
Kicsit szomorú, de cserébe gyorsan megszokható,
hogy így kiszürkült az ég, meg amit aláképztem.*

Vakfolt

*Mint egy magába fulladt, kényszeres rutinmozdulat,
amiről hirtelen nem rémlik, pontosan mire való,
egykedvűen pöccintett hamu, rántotta elsőzása,
ilyesmi. Illetlen visszafogottsággal potyog le a hó.*

*Ember, mondjuk én. Mint szakszerűen tárolt, majd
jégszekrényben egyre hátrébb csúszó, romlandó anyag.
Így tartósítom, hogy inkább csak eljátszom magam.
Kis hamis vagyok, s mint egy elpróbált mozdulat, hanyag.*

*Gyakorlok úgy állni, úgy nézni, mint aki vakfoltba esik,
mintha már nem volna ismert a hőfok, amin olvadok.
Titokban azt játszom, hogy biggadtan nézek a dolgokra.
A végén még képes leszek kitalálni, hogy jól vagyok.*